

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιάκόσα κι' ένα
κι' δλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήιν εδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και ανδρομαί — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἡμῖ.
Συνοροῦντ' ἡ καθε' χρόνῳ — δεκά φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἑνὸς ὁμοῦ μέρη — δέκα φράγχα και 'στὸ χέρι.

Ἐς γῆσιν φέρομεν παντός εὐμοσίου τελεπῆ
ἐπὶ πωλοῦμεν σώματα «Ρομμοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅπως ἐπ' ἔξω θέλει
δὴν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Ἄστα τοῦ μινὸς φλεβάρῳ
κι' ὀλοῖ κι' ὀλοῖς 'στὸ ποδοῖ.

Εἰκοσιτέσσερα σὺν ἑπτακόσῳ
και διασκέδασις δαιμονιώσα.

**Φασουλῆς και Πεικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ἀκότος.**

— Ἀπὸ τὸ κάρῳ μας 'ψηλά τὸν σβέρκο μας θὰ βγάλωμε
κι τὸν Καρναβάλιο μὲ τρόπο θὰ σὰς ψάλωμε.

'Ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Φασουλή
πέρα, λαί μου κουρελλῆ,
μαζὶ μὲ τὰ κουρελλὰ σου
και μὲ τὰ ψευτογλοῖα σου.

— Φοριζετε, σφουρίκτρας μας, ψουήζετε, τακμπούνας,
ὡς πρέπειν γιὰ τὰ μούτρα μὰς γαϊδουριναῖς μουτσούνας.

Καρναβάλι δημοφιλή, Καρναβάλι βρεγμῆνε
και καταλασπομῆνε,
ὡς τὸ θεωρεῖς ἀκίνητος και χάρσικτος σὺν ξένος
τῶν μαχητῶν τὸ γένος;

— Ἀκόμη 'στὴν πρετιούσα δὴν ἦλθε, δυστυχῆ,
κι ο' ἔλουσε πατόκορρα τριήμερος βροχῆ.
— Ἄσπ' ἡ δουλεῖά. Καρναβάλι, βούρκος παχὺς και λέρα...
— Ἄσ' τὰ δροῦ τὰ χέρια σου κι' εὐλόγα μας, πατέρα,

Κυριακῆ 'Ἐημέριον, μὰ τί φρικτῆ κατάρα!...
Κυριακῆ 'Ἐημέριον, κι' ὁ κόσμος μὲ λαχτάρῳ
τῶν μασκαράδων 'πρόσμεν νὰ 'δῇ τὸν Βασιλεῖα,
μὰ μὲς ἀπὸ τὸν Βόσπορο κι' ὡς κάτω 'στὸν Μαλλία
μούγγρισ' ἀκούστικα βαρῦ: 'θρηνητε, Τουρκομάχοι,
ἐπ' ἀκρη σ' ἀκρη χαλασός, Καρναβάλιο ἰβράχη.

Μάτια, ποῦ δὴν ἰδέσκωσαν 'στὴ φρίκη τοῦ πολέμου,
ἰδούσκωσαν μὲ δέκτρα γιὰ σὶ, Καρναβάλι μου.
Μούραι, ποῦ κρώκις φαίνονται σὶ καθεμιά ντροπῆ,
ἀπὸ θυμὸ 'κοκκίνισαν γιὰ σένα, τελεπῆ,
ὅταν ἔμπρὸς σ' ἀντίκρυσαν βρεγμῆνο σὸν παπῆ.

Πῶς μὰς θεωρεῖς ἀκίνητος;... ὁ κόσμος ὅλος κλαίει
γιατὶ βροχῆ σου 'λέσπωσε τὰ θάνατα τὰ κλήη.
Γαϊδάροι χρυσοστάλιστοι θλιμμένοι σιωποῦν
και ρίχνουσι τῆς σίλαις των,
κι' ἀληθινὰς και ψεύτικας γκαμπίλαις δὴν κτυποῦν
γιὰ σένα τῆς μασταίαις των.

Κυριακῆ 'Ἐημέριον... κλάρτι, βουὰ και βράχοι...
Καρναβάλιο ἰμούσιφι, Καρναβάλιο ἰβράχη.
Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
μὰ βλέπω πῶς τὴ λύπη μας τὴν παραγέλας, πατέρα.

Γιὰ κύτταζε, Καρνάβαλε, τί συρρετός φρονήτης!...
ἀπὸ τὸν θρόνο σου ᾤηλά φερρὸ πῶς τὸν οἰκταίρεις.

Βλέπω νὰ μὰς κτυπάει
καὶ τέτοια μὰς φωνάζεις:

«Ὅροι, Ρωμηοί, ἴσ' ὅτι γλέντι σας καὶ ἴσ' ὅτι κουβαρταλῆσαι
φτοῦ σας, Ρωμηοί, ποῦ ᾠράγκησε καὶ τὸ μασκαραλῆσαι.»

«Λαί μου περιούσι, λαί μου κουραλῆ,
γιὰ τὴ χαρὰ σου θλίβομαι, τὸ κέρι σου μὲ πνίγει...
ἄλλοτε πλήρηνες ἴσ' ἦν γιὰ νὰ γλέντουν πολλοί,
τώρα πλήρηνες ἀκριβὰ γιὰ νὰ γλέντουνε ἄνιοι.»

«Λαί μου περιούσι μὲ φόρους φόρον ρέβεις
καὶ Καρνάβαλα Βενετίας καὶ Νίτσας μοῦ γυρούεις.
Λαί μου περιούσι, χαρὰ γιὰ σένα ποῦχοι!
μὲ τοῦτο τὸν πολιτισμὸ λιγνόμεαι ἴσ' ἄ γέλοισα...
ἦταν καιρὸς, ποῦ παστρικοί φορούσεαι κί ἕνα ρούχο,
καὶ μόνο τὴν Ἀπόκρια γλέντουσεαι κὶ κουραλία.
Τώρα βρωμίερης καὶ γυμνὸς ὅλο τὸν ἄλλο χρόνὸ
φροντίζεις νὰ στολίζεσαι ἴσ' ἄ Καρνάβαλα μόνο.»

«Περιούσι λαί μου, γέλα πῆδα μὴ χαρὰ,
καὶ θὰ ᾄδῃς καμμιὰ φορὰ
νὰ σκεπαζοῦνε τὴ ράχη τῆς γκαμῆλας τῶν Ἑλλήνων
τὰ χαλιὰ τῶν Γοβδελίων,
κί ἡ γκαμῆλα νὰ χορεύη πὰ ντὶ κἀτρ εὐγενικά
καὶ μὲ φράξ ὁ γκαμῆλιερὸς νὰ τῆς λέρ Γαλλικά.»

«Τέτοια ντισεταγκὶ γκαμῆλα ποῖός θὰ ζήση νὰ τὴν ᾄδῃ,
ποῖός θ' ἀκούση γκαμῆλιερὸ Γαλλικά νὰ τραγουδῇ.
Τί καιροὶ σὰς περιμένουσι... δὴν θ' ἀκούτε τομπελέικι
καὶ ντακούλι τοῦ σωρού,
καὶ κανεὶς τὸ γαϊτανάκι μὲς ἴσ' ὅτι δρόμους δὴν θὰ πλέκη
δίχως διπλωμα χοροῦ.»

«Τότε νὰ ᾄδῃς Ἀπόκρια!... θὰ λείφουν βαρβατλιαίς,
μασκαραλῆσαι πρὸς τυχὸ καὶ σὺ βρωμῆρο,
κί αὐτοί, ποῦ ζεπατούσεσται χοροῦσιν τῆς γκαμῆλαίς,
κί αὐτοὶ γαλαζομάματοι θὰ βγούνη μὲ τὸν καιρὸ.»

«Τότε κανεὶς δὴν θὰ βρωμᾶ σκουμπρὶ καὶ μπακαλιάρω,
κί ἄρμα θὰ βλέπῃς πάγγυρσο τοῦ Φασουλῆ τὸ κάρω.
Ὀχλος καὶ βάρβαρος λαὸς ἰδοὺ δὴν θ' ἀπομείνη,
εὐγένεια Μορορανού θὰ πέγη καὶ θὰ δεινῇ,
κί οὐτ' ἕνας δὴν θὰ βρῖσκειται ἴσ' ἄ Ρωμορσὺν μόνος,
ποῦ νὰ μὴ εἶναι, βρεὶ παιδιὰ, τοῦλάχιστον Βαρόνος.»

«Καιρὸς, Ρωμηὸ τοῦ ναργιλι, ποῦ μᾶρσίμου κοκορεύεσαι,
νὰ γίγηε τοῦ πολιτισμοῦ μαμμιού κί οὐρακουτάγκως,
κί ἀφοῦ σαχλο-Ρωμαίικα σὰν πνὶν δὴν μασκαρεύεσαι
προσπάθησε τοῦλάχιστον νὰ γίγηε φευτο-Φράγκως.»

«Λαί μου περιούσι, δὴν πῆς νὰ μοῦ χαθῆς;
σήμερα θέλεις πληρωμὴ γιὰ νὰ μασκαρευθῆς.
Πρῶτα μασκαρευόσουνα μονάχως δίχως βία,
τώρα σὶ κάνουν μασκαρὰ χρηματικά βραβεῖα.»

Κί ἰσκόρπισαν τὰ σύνεφα κί ἡμέρα φθάνει Τρίτη,
κί ἐράνην ἕνας οὐρανὸς
ἀνέφελος καὶ γαλανός,

καὶ σάλπισμα παρήγορον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς κηρύττει
πῶς ὁ Καρνάβαλος ἔαλλῃ μὲ τὴν Καρνάβαλα,
κί οἱ ἄρμοι γίγηκαν γαλι, δὴν εἶχαν καββαλίνα.

Κί εἶπα κί ἰγὼ ἴσ' ὅτι Φασουλῆ: «πάρη τὴ φαμλιζάμω
καὶ πᾶσι νὰ ζεστάνωμε τὴν σαχοκοκαλία μας,
πᾶσι τὸν χαρτοπλόμο κί ἴμετὶ νὰ τὸν κηρύσωμε
καὶ κομρετὶ νὰ πάρωμε καὶ κομρετὶ νὰ ρίξωμε.»

Καὶ ἴσ' ὅτι Ἐξείδρα ἴγῃμα... τί Καρνάβαλι τρέλλαι!...
κί ἡ Φασουλίνα μούλεγε: «χρὸς νὰ θέλῃς γέλα,
μὴν κᾶνης πᾶ τὸν σοβαρὸ
καὶ τὸν Ἱερμία,
κάνε καὶ σὺ τὸν ζωπρὸ
νὰ δειξῇς εὐθυμία.»

Καὶ χαί τί διασκιδασαί... τί κόσμος κί εὐγενεταί
κί ἐπαύλουαν τᾶρσινικά
μὲ τοῦ συρμὸ τὰ θηλυκὰ,
κί οὐδέτερος δὴν ἴμετὶ στὸν πόλεμο κανεὶς.

Κί ἔπεσαν χαρτιὰ βροχῆ,
κί ἦταν ἡ κυρία Κί,
κί ἦταν κί ἡ κυρία Κερίπια σὰν κυρία Πομπαδοῦρ
κί ἕνα φορέμα φορούσε, ποῦε γράμμα σὰν γαϊδοῦρ,
κί ἦσαν κί ἄλλαις κί ἦσαν κί ἄλλαις
ἠρωϊκῆς φλογεραίς,
ποῦ τῆς βρῖσκεῖς σπου σαλαίς
καὶ χορὸς καὶ σουαρίς.

Κί ἔβλεπες τὸ κἀθὶ μᾶτι φλογερὸ καὶ γουρλωμένο,
κί ἦταν κί ἡ Κατίντσα σ' ἐν ἁμαξί στολιμένο,
κί ἦταν κί ἕνας μὲ σφουγγάρω, ποῦ μὰς ἄρειε πολὺ,
κί ἄλλος ἦτανε μπουκέτο μὲ κερὰλι σὰν γουλι,
κί ἦσαν καὶ πολλαίς καρότσαις σὰν τρηγόμενοι μπαζέτοι
μὲ χρυσάνεμα, μὲ ρόδα, καὶ τῆς ὄρας μενεζέδες.

Κί ἦταν μία τοῦ ἀρσίνου, ποῦ τῆς ἔπερε τὸ πρῶτο,
πλὴν ἴσ' ὅτι δρᾶσεος τὸ σφρίγος
αἰσθανόμεν ἕνα ρίγος,
κί ἔλεγα πρὸς τὴν φαμλιζάν πῶς χρειαζόμεναι ταῖροτο.

Μ' ἐκντούσαν κί ἐκντούσαν,
μοῦ πετούσαν κί ἔπετοσαν.
Τέτοια φίστα φημισμένη
καὶ τὴν πέτρα σιγινεῖ,
κί ἦταν κί τῆρα ντυμένη
μὲ γκαμῆλ' ἀληθινή.

Χὰ γὰ τί διασκιδασαί, τί γυρατὰ, τί σκόμματα...
κί Ἀστυνομία γύρη κί ἱέρουει καὶ Στρατός,
καὶ μὲ τὴν σκόνῃ τῶν χαρτιῶν ἐγέμναν τὰ στομάχα
καὶ πολυμάργους μερικὸς τοὺς ἔπιμα ἴμετός.

Τίσιμα, μαμμιὰ, φωνάζει καὶ κἀμποσα μουρλια...
γὰ χαί τί διασκιδασαί... ἔραθθηκα ἴσ' ἄ γέλοισα.
Καθένες ἴσ' ἄ μασκαρὰ νὰ δῇ τὸν γείτονά του
κί ἴσ' ἄ δὴν ἐμασκαρῆσε κανεὶς τὰ μούτσουνα του.

Και κινώμενος ποικιλίαις
 Η γλῶσσον λόγων ἄγγελαις
 Σκαμνός, βρέ γρουσουζίκια,
 νὰ δώμε τὰ ρίστα...
 φινότο λὰ μουζίκια,
 πασοάτα λὰ φίστα.

Βαστάτε τὰ τσίσιμα σας, περίδρομος, τέρατα,
 ροκάναις ν' ἀκούσωμε, σφουρίγματα, κέρατα.
 Καλὰ τὴν πειράσαμε,
 διαβήκαμ τὰ νύρη,
 κι' ἐρέτος ἐδράσαμε
 μὲ σφρίγγος, μὲ κέρι.

Ὅμως ἴδητε μείσα σ' ὄλα
 μὲ μαϊμού κοκκινόκλα.
 Θυμηθῆτε τὸν Δαρβίνο, σύγχρονοί μου Τουρκοφάγοι,
 ποὺ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων εἰς ἐκείνης τὸ παράγει.

Κι' ἂν αὐτὸ δὲν ἀληθεύῃ δι' ἀπάσαις τὰς φυλάς,
 πλὴν πιστεύω πὸς βεβαίως θὰ κατάγει' ἐκ μαϊμούς
 τῶν συγχρόνων χαρτομάζων ἢ περιβλεπτός Ἑλλάς,
 ποὺ τοῦ κόσμου καθὲ τόσο πιθηκίζει τοὺς συρμούς.

Ἢ Καρναβάλι πατέρια,
 τί κοινῆς χάρας ἡμέραι!

Ἔβηκαν ἔλοι πανοικίαι
 κι' ἔτρεχαν ἰδῶ κι' ἔλαι.

Νάταν πάντα τέτοια Τρίτα
 νὰ μὴν κάναμε δουλειά...
 καὶ σὰν γύριζα ἴσο σπῆτι
 μ' ἔλη μου τὴ φαμιλιά,
 ἔτυχε κι' ἀπ' τὸ καμῆρι τῶν γραμμάτων νὰ περάσω
 κι' εἶδα ἔμπρὸς μου τὸν Διοσῶτη, τὸν Γρηγόρη μὲ τὸ ρέσο,
 κι' ἴσκούα ἴση φαμιλιά μου μὲ φωνάρα δυνατή:
 «φυλαχθῆτε μὴ μὰς ρέξῃ κι' ὁ Διοσῶτης κομρετί».

Π.—Ἢ! Καρναβάλι, βρέ παιδιὰ...καὶ δὲν συγκαίνισαι;
 Ἢ εὐ, ποὺ λιγερὸς περνεῖς,
 θαρρὰ τὸ κράτος κυβερνεῖς,
 γιὰ δεῖτε μου τὴ μύτη σου καὶ νὰ σοῦ πῶ ποῖος εἶσαι.

Ἔλα, Κορφιμάτι λιγερὴ, νὰ μὰς παρηγορήσις,
 πῆς μας γιὰ σιδηρόδρομο τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
 δεῖτε μας νομοσέβια γιὰ τὴν Ἀστυνομία
 νὰ δεῖξωμ' εὐθυσία.

Κυττάτε σεις, ἀγάλματα Κυθῆρων κεχνητότα,
 καὶ τοῦτον μὲ τὸν θῶρακα καὶ μὲ τὴν ρεδιγκότα.